

Mẹ tôi.....

Tôi quen với chị Cúc Lâm, nhân viên làm cho An Sinh Xã hội, Centrelink cũng đã trên hai chục năm. Chị là nhân viên Đa Văn Hóa , phụ trách cho những vùng Footscray, Sunshine. Chị đã hoạt động rất nhiều ở Chùa Quang Minh.

Gặp chị, tôi có nói về Đặc San Hương Đạo của chúng ta, và chị muốn tôi viết một bài về người mẹ mà chị quý mến và yêu thương.

Tôi xin mời các bạn cùng đọc.

Lời của chị :

Đây là câu chuyện cho những ai còn mẹ, còn mẹ là còn tất cả, vì không ai thương yêu mình bằng mẹ mình cả.

Mẹ tôi ra đi khi tôi mới mười ba tuổi. Ba tôi cũng đã bỏ tôi ra đi khi tôi ra đời được mười lăm ngày. Tôi tự xem mình là “con mồ côi”. Tôi thèm khát tình thương của mẹ, thèm lắm ...đến bây giờ đã bao nhiêu năm qua, tôi vẫn ao ước được nằm trong vòng tay thương yêu của mẹ, được mẹ ôm ấp vuốt ve triền miên. Khi mình còn mẹ bên cạnh, mình không bao giờ cảm thấy được điều này.

Năm đó , 1965 tôi đang học nội trú ở Saigon. Tôi ở tỉnh, nhưng lúc nào cũng muốn lên Saigon học. Tôi nhận được điện tín báo tin mẹ tôi đau nặng.

Khi xe Bus vừa cập bến, tôi vừa mới bước chân ra khỏi xe, bạn tôi chạy đến báo tin: “Cúc , mẹ bạn mất rồi” ...tôi như điên lên, tôi chạy bộ đến nhà anh tôi, cách xa bến đậu cũng cả vài cây số. Nửa đường đôi dép luộm thuộm , tôi cầm lên, chạy bộ chân không, không nê hà đường đá sỏi nhọn đã đâm nát chân tôi... tôi như điên , mong mau về nhà để xem có đúng sự thật là mẹ tôi đã bỏ tôi ra đi.

Tôi về đến nhà, mẹ tôi nằm đó, im lặng, tôi đã biết mẹ không còn ở với tôi nữa, tôi bật khóc ôm mẹ , nhìn nét mặt hiền hoà của bà... mắt bà vẫn mở nhìn tôi như thầm nói : Cúc mẹ ra đi, nhưng mẹ chờ con về để vuốt mắt cho mẹ.... ánh mắt nhìn tôi như thầm nói: con hãy can đảm lên, mẹ lúc nào cũng ở bên cạnh con.

Tôi nhìn mẹ tôi, tay lau nước mắt, tay vuốt mắt cho mẹ tôi... giọt nước mắt của tôi đã rơi trên mi mắt của mẹ, giọt nước hoà tan mẹ và tôi: tôi mất mẹ, mẹ tôi cũng bỏ tôi ra đi.

Mẹ tôi là người ở quê, quần lãnh đen và áo bà ba nâu. Mẹ gầy, làm việc rất cực nhọc mà ăn lại ít. Khi tôi vượt biên, tôi mặc chiếc áo nâu , để nhớ đến mẹ, để nghĩ rằng mẹ lúc nào cũng ở bên tôi.

Mẹ vẫn khuyên tôi, khi có người nào la con, hay chửi rửa con, con hãy ngồi im lặng và cười. Tôi không thể nào làm như lời mẹ dặn. Nếu là mèo mà bảo là chó, tôi không thể nào mà không cãi lại. Tôi không bao giờ sợ sệt cả nếu đúng lý.

Khi tôi lên tám, nhà lúc nào cũng đầy khách khứa. Mẹ tôi chăm sóc rất cẩn thận, đồ ăn ngon , mẹ để mời khách. Mẹ vẫn nhắc nhở chúng tôi: Mẹ có cho các con tiền tài, các con sẽ xài hết, nhưng mẹ cho đi học , cái bằng sẽ nuôi sống các con suốt đời.

Lúc tôi lên mười, tôi bị bệnh và sốt nặng, tôi trần trọc không ngủ được, nhưng mỗi lần tôi mở mắt là thấy mẹ ngồi bên cạnh. Mẹ thích ăn trà, tôi có bồn phen đi mua cho người, nhưng có những lúc ham chơi, ham nhảy dây, tôi quên mua, bây giờ có ân hận thì không còn mẹ bên cạnh nữa.

Ba tôi mất lúc mẹ chỉ mới ba mươi ba, tuổi còn xuân xanh mà đành phải xa chồng, sống cô đơn với bảy con năm đứa. Vì nhà không dư dả, anh tôi đành phải nghỉ học để lo cho các em. Quyền huynh thế phụ, anh tôi xem như là cột trụ gia đình. Nhà chúng tôi có hai nông trại . có heo và ruộng mía. Tôi cho anh tôi phải cang đàng lo cho tất cả gia đình.

Sau hai chục năm xa cách, tôi liên lạc được với di tôi ở Canada, khi đi vượt biên, ghe chìm, di tôi phải bơi đến ba cây số mới vào được bờ. Bây giờ tôi mừng quá vì đã có người thân thuộc như thế mẹ tôi, nên đã liên lạc với di hầu như hàng ngày.

Tôi không biết nhiều về ba tôi, người đã ra đi khi tôi còn đỏ hỏn, mẹ thì ít nói , nên thật sự tôi cũng không biết gì nhiều về hai người. Có một lần tôi hỏi di: di đã tám mươi lăm tuổi mà vẫn còn ở với chúng con, tại sao mẹ con lại bỏ con ra đi sớm quá. Di cười bảo rằng số mạng con ạ, làm sao di trả lời câu hỏi của con được.

Tôi nhìn các con, thương và lo cho chúng. Có những lúc tôi lo quá, chúng lại la tôi, mẹ đừng lo nữa, chúng con tự lo được mà. Làm sao tôi nói cho chúng biết vì tôi không được sự nuông chiều của mẹ, nên lòng tôi lúc nào cũng lo âu cho chúng.

Lễ Vu Lan lại đến, năm nào tôi cũng lên Chùa lạy Phật, cầu xin cho ba mẹ được siêu thoát.

Câu chuyện của chị Cúc Lâm chỉ có vậy, nhưng mỗi người chúng ta ai ai cũng có mẹ, mẹ là người sanh ra mình, mẹ là người lúc nào cũng ở bên cạnh, thương yêu và lo lắng. Có ai thay thế mẹ được không, chắc là không.

Cúc Lâm và Võ thị Đồng Minh